

Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život

Ježiš im povedal: „Veru, veru, hovorím vám: Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život. Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň (por. Ján 6:53-71)

Bola to tvrdá reč? Alebo len preto bola tvrdá, lebo jej Ježišovi učeníci správne neporozumeli? A rozumieme správne Ježišovým slovám dnes? Zdá sa mi, že ak sa neprebudíme zo sna a nevezmeme vážne Ježišovo varovanie „nebudete mať v sebe život“, unikne nám pravý zmysel toho, čo nám chcel Kristus povedať.

Asi najlepším obrazom, ktorý nás dokáže hlbšie ponoriť do tohto tajomstva, je obraz dieťaťa. Nie náhodou sa aj s obrazom dieťaťa spája Ježišovo varovanie: „Veru, hovorím vám: Ak sa neobráťite a nebudete ako deti, nevojдете do nebeského kráľovstva“ (Mat 18:3).

Ježiš nám vraví, aby sme sa Ním sýtili ako dieťa, ktoré je ešte v lone svojej matky, ako dieťa, ktoré je existenciálne závislé od toho, aby sa sýtilo „telom a krvou“ svojej matky. Je to jeho jediný zdroj potravy. Ak prestane túto potravu prijímať – nebude mať v sebe život. Bohu nejde o to, aby sme ho len niekedy uctievali, chválili, poznávali a milovali (napr. počas bohoslužby, spoločnej modlitby chvály, čítaním Písma a pod.). Potrebujeme precitnúť, že ak nebudeme žiť z Boha, nebudeme žiť vôbec. Tu už nejde o nejaký kult alebo tradície, ale o život.

V Jánovom evanjeliu nám tento vzťah, v ktorom sa sýtime Bohom, Ježiš približuje v podobenstve o Viniči a ratolestiach: *Ja som pravý vinič a môj Otec je vinohradník. On každú ratolesť, ktorá na mne neprináša ovocie, odrezáva, a každú, ktorá ovocie prináša, čistí, aby prinášala viac ovocia. Vy ste už čistí pre slovo, ktoré som vám povedal. Ostaňte vo mne a ja vo vás. Ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči, tak ani vy, ak neostanete vo mne. Ja som vinič, vy ste ratolesti. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť. Ak niekto neostane vo mne, vyhodí ho von ako ratolesť a uschne (Jn 15:1-6).*

Ratolesti na Viniči nežijú sami zo seba, ale z koreňov Viniča. Ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba..., ak neostane vo Mne. Aby nás upokojil, že v ňom môžeme pokojne zostať, vraví: *Vy ste už čistí pre slovo, ktoré som vám povedal.* Napriek tomu sú ratolesti, ktoré aj keď v ňom zostávajú, neprinášajú ovocie. Prečo? Pretože nežijú z miazgy Viničného koreňa. Sú ako prenatálne deti, ktoré prestali prijímať výživu z tela matky.

*Lebo moje telo je pravý pokrm a moja krv je pravý nápoj. Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom. **Ako mňa poslal živý Otec a ja žijem z***

Otca, aj ten, čo mňa je, bude žiť zo mňa. Ako mňa poslal živý Otec a ja žijem z Otca, aj ten, čo mňa je, bude žiť zo mňa (Ján 6:55-57).

Často je náš úvodný citát vzťahovaný hlavne v Katolíckej cirkvi k eucharistii. Aby náhodou nedošlo k omylu, pripodobňuje Ježiš sýtenie sa jeho telom tomu, ako on sám žije z Otca. Je zrejmé, že Ježiš žije z Otca priamo a bezprostredne. Keby myslel Ježiš na prax prijímania eucharistie („svätého prijímania“) a prostredníkov, ktorí bohoslužbe predsedajú, určite by tento príklad nepovedal. Aby sme teda pochopili Ježišove slová správne, musíme si položiť základnú otázku: Ako žije Ježiš z Otca?

Slová, ktoré som vám povedal, sú Otcove slová. Skutky, ktoré konám, sú Otcove skutky. Filipovi vraví: „*Taký dlhý čas som s vami a nepoznal si ma, Filip? Kto mňa videl, videl Otca. Akože môžeš hovoriť: Ukáž nám Otca? Či neveríš, že ja som v Otcovi a Otec je vo mne? Slová, ktoré vám hovorím, nehovorím sám od seba, ale Otec, ktorý je vo mne, koná svoje skutky*“ (Ján 14:9-10).

Ako teda žije Ježiš z Otca? Jednoducho nechá, aby Otec konal skrze neho a berie si všetko z toho, čo má Otec, ako zo svojho. Ježiš akoby nemal nič vlastné, ale len to, čo patrí Otcovi. Je ustavične obrátený tvárou k Otcovi a žije v jednote s ním.

Ak sa sýtime Kristom, máme robiť podobne. „*Veru, veru vám hovorím: Kto verí vo mňa, tiež bude činiť skutky, ktoré ja činím, áno, ešte väčšie bude činiť, pretože ja idem k Otcovi, a čokoľvek budete prosiť v mojom mene, učiním to, aby Otec bol oslávený v Synovi. Keď ma teda budete prosiť o niečo v mojom mene, ja (to) učiním*“ (Ján 14:12-14). Preto Boh najskôr odstránil všetky prekážky, aby sme mohli pristupovať s dôverou k trónu jeho milosti ako jeho milované deti. Ako dedičia, ktorým ako otec synovi v podobenstve vraví: **Dieťa moje, všetko čo mám, je aj tvoje!**

Jesť Jeho telo a piť Jeho krv znamená teda viac ako len prijať do úst kúsok (nekvaseného) chleba s vierou v reálnu prítomnosť Krista. Znamená to, že si plne uvedomujeme svoju identitu v Kristovi – ako dedičia, ktorým všetko patrí. *Všetko je vaše, ale vy ste Kristovi a Kristus je Boží* (1Kor 3:23).

Toto je ten chlieb, ktorý zostúpil z neba, a nie aký jedli otcovia a pomreli. Mana nebola daná primárne preto, aby vyvolený národ prežil na púšti, ale preto, aby si všetci synovia Izraela uvedomili, že Boh ich túži sýtiť sám. Aby sa učili žiť z Boha. Aby pochopili, že On stačí.

Podobne pokrm Kristovho tela nám neslúži k tomu, aby sme nejako len prežívali, kým nepríde v sláve, ale aby sme mali už tu na zemi, ako sa to len dá, **plnosť života**. Ňou je Kristus. „*Z jeho plnosti sme my všetci dostali milosť za milosťou*“ (Jn 1:16). Ak nám už Boh skrze svojho Syna daroval všetko (Rim 8:31), môžeme si byť istý, že nám neodovzdal dnes len časť svojho života, ale úplne všetko. Urobil to preto, aby sme už tu na zemi v jeho plnosti života naozaj žili. Ak si z Neho občas,

obrazne povedané, len tak "zobneme", stačí to možno tak na prežitie. Ale Boh nechce, aby sme tu len prežívali zo dňa na deň. Aby sme sa len ako tak vďaka jeho milosti udržiavali pri živote. On chce, aby sme s radosťou a plnými dúškami čerpali z prameňov spásy.

Otázka je, nakoľko je možné žiť plnosť života už tu na zemi, v porovnaní s plnosťou v nebi? Keďže som v nebi zatiaľ ešte nebol, predsa tuším, že nejaký ten rozdiel tam predsa len bude. V čom som si ale úplne istý je, že Ježiš **Kristus je ten istý** včera, dnes i naveky (Hebr 13:8). Opierajúc sa o túto vieru, viem že Kristus z ktorého plnosti teraz žijem, nebude iný ani v nebi. My však budeme, lebo sa premeníme a už sa aj premieňame vďaka jeho milosti. Rozdiel vidím skôr v spôsobe prežívania tejto plnosti. V nebi sa jej budeme dívať z tváre do tváre, kým ale žijeme v tele, žijeme z viery. Myslím si, že to neznamená, akoby sme mali byť zatiaľ v tele ukrátení o plnosť života. Ježiš nás povzbudzuje, aby sme boli dokonalí ako je dokonalý náš nebeský Otec (Mat 5:48). To však nie je možné bez účasti na jeho plnosti života. Plnosť života, dokonalosť, svätosť i všetko ostatné je prítomné v Bohu. Zdá sa mi, že k mylným záverom v tejto otázke prichádza človek vtedy, keď je presvedčený, že ich musí získať, vlastniť, dopracovať sa k nim, alebo sa aspoň len priblížiť. Plnosť života, plnosť spoločenstva s Bohom nezávisí od nášho úsilia. Je to dar. Zákon bol daný skrze Mojžiša, milosť a pravda prišli skrze Ježiša Krista. Ak človek ešte vo svojej mysli žije v starom zákone, vtedy vníma svoju telesnosť, hriešnosť, nedokonalosť, krehkosť ako prekážku. Ak človek uverí, opona do svätyne je pre neho v Kristovi otvorená. Boh teda urobil všetko, aby sme boli vo vzťahu k Nemu bez prekážky. Znamená to, že človek ktorý je zaštepený do Krista, plnosť života už prežíva, už aj počas tejto pozemskej púte. Snaha byť dokonalý ako náš nebeský Otec sa uskutočňuje tým, že v ňom zostávame, lebo bez neho nemôžeme nič urobiť (Ján 15:5). *Ak zostávame v ňom a ak aj jeho slová zostávajú v nás, môžeme požiť, čo len chceme, a stane sa nám* (Ján 15:7). Aj keď ešte žijeme v smrteľnom tele v rôznych závislostiach, nie je to dôvod pre Boha, aby sme boli o plnosť života ukracovaní, ale práve naopak /teda, ak sa o tú plnosť života nerozhodneme ukrátiť sami/. Ak s ratolesťou nie je niečo v poriadku, je chorá, ranená, nenesie ovocie, tak Kristus neznižuje prísun miazgy a živín z koreňov na polovicu, ale ešte viac otvorí kohútiky a venuje ratolesti viac svojej pozornosti a nehy.

Ježiš vravel, že „telo nič neosoží“ (Jn 6:63). Apoštol Pavol vysvetľuje: „Preto odteraz nepoznáme nikoho podľa tela. A ak sme aj poznali Krista podľa tela, teraz už nepoznáme. Kto je teda v Kristovi, je novým stvorením. Staré sa pominulo a nastalo nové“ (2 Kor 5:16-17). Starý spôsob zmýšľania prostredníctvom nášho tela sa musí pominúť, musí prestať, aby sme mohli zmeniť svoje zmýšľanie. Keď veríme a vyznávame, že sa Boh stal človekom, neznamená to, že ho máme zasa hľadať v tele, ale ani v kúsku chleba, ktoré prijímame ako telo Kristovo.

Duch oživuje, telo nič neosoží. Slová, ktoré som vám povedal, sú Duch a život. Ak čítame Božie slovo pozorne, vidíme, že nás Boh skrze Krista pripravuje, aby sme sa mu klaňali v Duchu a v Pravde.

A ja budem prosiť Otca, a dá vám iného Radcu, aby bol s vami až naveky - Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, pretože Ho nevidí, ani nepozná. Vy Ho poznáte, pretože pri vás ostáva a bude vo vás (Jn 14:16-17). Ježiša teraz poznávame skrze jeho Ducha, ktorý je v nás. Lebo kto nemá Kristovho Ducha, ten nie je jeho. Ale ak je vo vás Kristus, telo je síce pre hriech mŕtve, no duch je život pre spravodlivosť (Rím 8:10).

Ježiš pripravoval svojich učeníkov na nový spôsob uctievania Boha. Už to nebude viditeľný chrám z kameňov, ale vzkriesené telo Kristovo o ktorom Ježiš vravel farizejom, že ho za tri dni znovu postaví. A keď vo vás prebýva Duch toho, ktorý vzkriesil Ježiša z mŕtvych, potom ten, čo vzkriesil z mŕtvych Krista, oživí aj vaše smrteľné telá skrze svojho Ducha, ktorý prebýva vo vás (Rím 8:11) Ak teda nechal Boh veľmi dôkladne zničiť svoj chrám rímskym vojskom, miesto par excellence, svojej Božskej prítomnosti, ktorí ľudia z kameňov stavali 42 rokov, prečo by sa rozhodol prezentovať svoju Božskú prítomnosť v matérii chleba, ktorý človek upečie za pol hodinu vo svojej trúbe?

Boh sa svojím vtelením priblížil človeku neprekonateľným spôsobom, prečo by chcel prebývať v kúsku chleba, keď Boh už je v človeku prítomný skrze svojho Ducha? Jediným dôvodom môže byť, aby človek z Krista nezabudol aj žiť. Preto keď pristupujeme k prijímaniu tela na zhromaždení miestnej cirkvi, teda počas bohoslužby, kľúčovou otázkou nemá byť, či veríme v jeho prítomnosť v eucharistii, ale či veríme vo svoju prítomnosť v Kristovi, v Jeho tele – cirkvi? Ak verím, že som už v jeho tele reálne prítomný, potom prijímanie Jeho tela pod spôsobom chleba a vína, bude pravdivým svedectvom jednoty jeho tela cirkvi s hlavou, ktorou je Kristus. Veď prečo by bola eucharistia vďakyvzdaním, keby sme neverili, že už sme všetci, čo sme uverili v Krista, pevne spojení s Ním, ako ratolesti s Viničom? Za čo by sme potom chceli vzdávať vďaky? Za ten okamih pri prijímaní?

Toto naše vďakyvzdanie pramení nielen z toho, že sme zmierení s Bohom, ale že v Kristovi môžeme prežívať vzájomnú hlbokú jednotu a zmierenie navzájom ako živé kamene vbudované do Kristovho tela. Častým argumentom je, že sa nám Pán skrze lámanie chleba, ktorým sa myslí eucharistia, dal poznať. Je pravda, že sa dal po vzkriesení poznávať pri lámaní chleba, ale podobne sa dal poznať aj pri rybolove, na ceste pútnikom, ako záhradník, a počas dvoch tisícročí sa dal poznať mnohým inými spôsobmi. Aprpo, ako sa dal poznať tebe? Pri akej činnosti, v životnej situácii, podmienkach?

Ježiš nehovorí, keď nebudete rozpoznávať moje telo v kúsku chleba. Vraví: „Ak nebudete jesť moje telo a piť moju krv...“ Toto je podmienka, aby sme mali v sebe život. Už nemáme ukladať mannu do truhly zmluvy, ako znamenie, že Boh

je s nami. Už sa nemáme vracieť k predobrazom, keď Ten pre ktorého boli predobrazy, už všetky prisľúbenia a predobrazy naplnil. Nemôžem si pomôcť, ale „bohostánok s konsekrovanými hostiami“ mi to veľmi pripomína. Kristus si svoju prítomnosť v cirkvi určite nepredstavoval ako zatvorený Boh v ďalšom tabernákule. Jeden z najstarších zlovykov človeka je, že vždy keď sa mu dá Boh nejakým spôsobom poznať, človek hneď pociťuje nutkanie ho niekam zatvoriť.

Boha už zasa ako v starom zákone znova zatvárame do posvätnej schránky, kde pokorne čaká, kým ho „novozákonní leviti“ za slávnostného sprievodu a incenzovania neprinesú na oltár k adorovaniu pred veriacich. Ježiš ale vraví, že „*kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi*“ (Mat 18:20).

Dávajme pozor, aby sme neutekali dozadu a nehľadali útechu v idealizovaní si minulosti. Pavol to rieši takto: „*Jedno robím: zabúdam na to, čo je za mnou, a usilujem sa o to, čo je predo mnou. Bežím k cieľu pre cenu nebeského Božieho povolania v Kristovi Ježišovi. A tak všetci dokonalí majme takéto zmýšľanie*“ (Flp 3:13-15). Nemáme teda znova oživovať predobrazy, ktoré už stratili svoje opodstatnenie. **Ženích je už tu.** Vstúpme teda do jeho radosti, sýťme sa Bohom ako deti telom a krvou v lone svojej matky, aby sme rástli a niesli lúbezné ovocie Bohu.

Ježiš im povedal: „*Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žižniť. Ale už som vám povedal: Aj ste ma videli, a neveríte. Všetko, čo mi dáva Otec, príde ku mne. A toho, kto prichádza ku mne, neodožením, lebo som nezostúpil z neba, aby som plnil svoju vôľu, ale vôľu toho, ktorý ma poslal. A vôľa toho, ktorý ma poslal, je, aby som nestratil nič z toho, čo mi dal, ale aby som všetko vzkriesil v posledný deň. Lebo vôľa môjho Otca je, aby každý, kto vidí Syna a verí v neho, mal večný život; a ja ho vzkriesim v posledný deň*“ (Ján 6:35-40).

„*Zlodej prichádza, len aby kradol, zabíjal a ničil. Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie*“ (Ján 10:10)

Kým sme teda v tomto stane, vzdycháme pod ťarchou, lebo sa **nehceme vyzliecť**, ale naň si obliecť iný, aby život pohltil to, čo je smrteľné. A ten, ktorý nás na to uspôsobil, je Boh, ktorý nám dal Ducha ako závdavok. Plnosť života v Kristovi pohlcuje v človeku postupne to, čo je smrteľné. Preto v tomto terajšom tele vzdycháme a **túžime obliecť** si naň svoj nebeský príbytok. Ved vieme, že keď sa tento stan, náš pozemský dom, rozpadne, máme príbytok v nebi, ktorý je **Božím dielom**, večný dom, ktorý nie je zhotovený ľudskými rukami (2Kor 5:5). A to je pre nás na záver celkom dobrá správa.

brat Ladislav Németh (<https://www.ikona.sk/>)